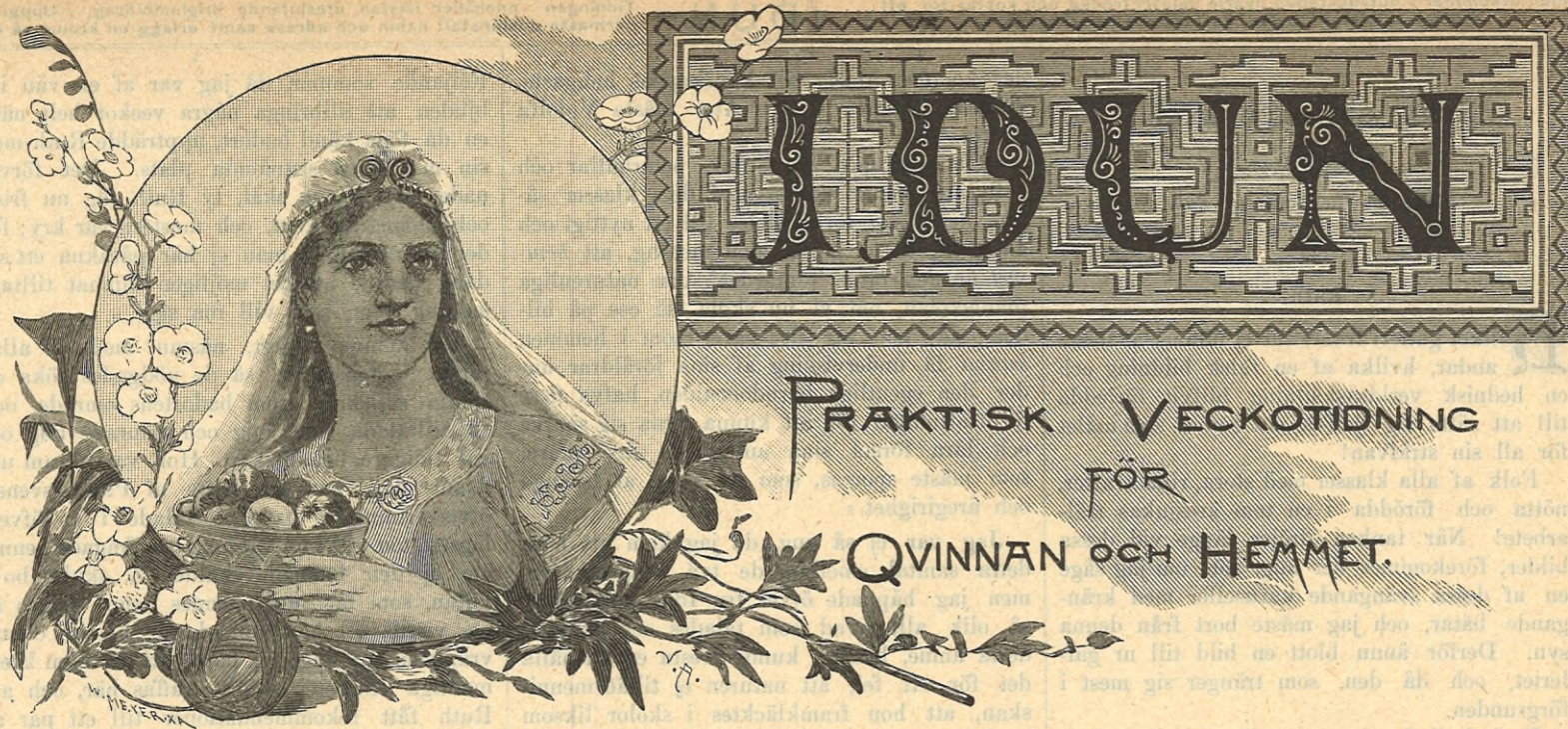

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

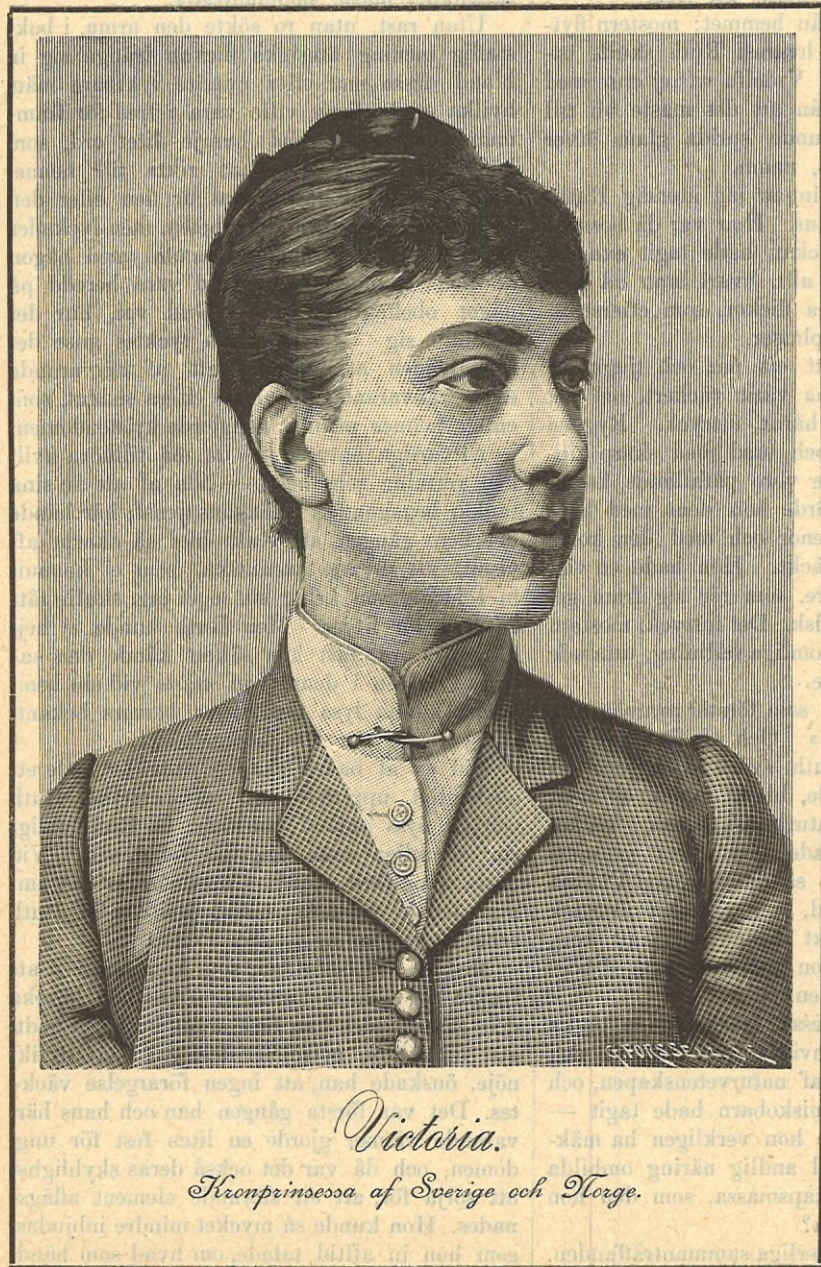
This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:r 13. Fredagen den 29 mars 1889. 2:dra årg.

<p>Byrå: Klarabergsgatan 54, en tr. Annonspris: 25 öre pr petitråd (= 10 stafvelser).</p>	<p>Tidningen kostar endast 1 krona för kvartalet. postarvodet inberäknadt. Ingen lösnnummerförsäljning.</p>	<p>Redaktör och utgivare: FRITHIOF HELLBERG. Träffas å byrån kl. 10—11 och 4—5. Allm. Telef. 6147.</p>	<p>Utgifningstid: hvarje helgfri fredag. Infaller helgdag på fredagen, ut- gifves tidningen näst föreg. eller nästfölj. söckendag.</p>	<p>Prenumeration sker: I landsorten: å postanstalterna. I Stockholm: hos redaktionen, å Stads- postens hufvudkontor, i bokläddorna samt å tidsningskontoren.</p>
---	---	--	---	---

Victoria.
Kronprinsessa af Sverige och Norge.

Furstemoder.

*Der spirar redan den unga vår
inunder sjunkande drifva,
i tinande stammar safven går,
och frihetsvaknande böljan slår
att isarnes broar rifva. —
Må sommaren huld oss blifva!*

*Då sitter böjd vid den yngstes bädd
om qvällen furstemoder;
af ömsint omsorg blir hågen rädd,
och modersfruktan, af ingen sedd,
tar utlopp i tårefloder. —
Må sommaren huld dig blifva!*

*»Mitt hjertas älskling, din unga vår,
hvad skola dess löften gifva;
hvem tolkar den framtid, som förestår,
hvert leder den växande strömmen, som går
inunder sjunkande drifva? —
Må sommaren huld dig blifva!»*

*Stor är en glädje dig förberedd,
du spörjande furstemoder:
de dinas fostran i dygder ledd,
en moders glädje, af ingen sedd
och sprungen ur tårefloder...
Må sommaren huld oss blifva!*

Johan Nordling.

Kring sin egen axel.

Lifsbilder,

tecknade för Idun af Ave.

III.

Ruth.

Hvilket galleri framvisar ej minnet af dessa andar, hvilka af en falsk bildning och en hednisk verldsåskådning blifvit fölledda till att sätta sig sjelfva, sitt beröm, som målet för all sin sträfvan!

Folk af alla klasser med stora, rika krafter, nötta och förödda i en tom äresjukas trälarbete! När tanken dröjer länge vid dessa bilder, förekommer det mig, som om jag såge en af dessa svängande karuseller med krängande båtar, och jag måste bort från denna syn. Derför ännu blott en bild till ur galleriet, och då den, som tränger sig mest i förgrunden.

Ruth kallades hon, men lär egentligen haft ett annat dopnamn, som fadern ej tyckt om. Barnets mor, som gifvit henne ett mycket ovanligt namn, dog, då flickan var helt liten, och så gifte fadern om sig. Lektorns första hustru hade burit ett adligt namn, och han sjelf räknade sig till »de högre stånden», men hans senare hustru var dotter till en guldsmed från en af våra småstäder. Hon hade fått en god undervisning, ty hon ämnade egna sig åt lärarinnekallet, men så kom giftermålet emellan.

Det var ett lyckligt hem och skulle ha varit än lyckligare, om ej Ruths moster känt sig kallad att öfva ett slags uppsigt med sin svägers andra hustru i afseende på flickans uppfostran, och i denna sak kunde hon för sina åsigt vänta stöd af lektorn.

»Min bästa Ida, hur länge tänker du dröja, innan du sätter Ruth i skolan? Flickan är tretton år, hon borde ha varit uppe i de högre klasserna nu.» Fröken Vidolfas ton röjde, att *nu* skulle här bli slag i saken.

»Kan det egentligen ej vara det samma, till hvilken klass man räknas, blott man har lärt sig något dugligt?» frågade fru Ida skyggt, ty hon visste, att hon var fullständigt ensam om sina åsigt i fråga om flickans uppfostran.

»Nej, man måste kunna åberopa betyg, lärarnes rekommendationer o. s. v., om man vill fram i världen, och du vill väl ej göra min systers dotter till hushållsmamsell eller dylikt?»

»Jag vill ej göra henne till annat än en god, förnuftig människa. Ruth har en svår böjelse för skrytaktighet, så att hon, tvärt emot mitt förbud, ibland sitter uppe om nätterna blott för att lära sig utantill ett par fransyska verser eller anekdoter, hvilka hon sedan prålar med för sin far och de skolgossar, som bo hos oss.»

»Och detta klandrar du! Barnet vill deltaga i den kunskapsstämman, som, så att säga, utgör centralsolen i vår skolundervisning, sporen till —»

Fröken Vidolfa tog stundom till så stora ord, att hon ofta ej måktade föra dem i land, utan att först stanna och flämta ett tag.

»Sporren till att lysa med lånadt sken, ja, det menar jag med,» inföll fru Ida.

»Jag säger dig, att skolan är lifvets förgård!» utropade fröken Vidolfa, som lemnade både centralsol och sporre för att gripa tag i förgården. Olyckligt det barn, som ej tillåtes genomvandra kunskapens pelarhallar;

det kommer aldrig till kunskapens heligaste, djupaste, högsta —» Åter måste Vidolfa flämta.

»Om du med förgårdar, pelarhallar och heligaste menar skolan med dess klasser såsom den bästa förberedelse till ett nyttigt och ädelt lif, så är jag af den mening, att *hemmet* är den rätta 'förgården', den naturenliga plantskolan, om vi nu skola slå oss på bilderspråk, och att de barn, som i hemmen *kunna* få undervisning af sina föräldrar under den egentliga barndomstiden, hafva flere förutsättningar för att kunna finna sig sjelfva och lära förstå sina anlag, än den skara, som måste sporras, som du sade, af fäfänga och äregirighet.»

Jag var ej så ung, då jag kom att höra detta samtal emellan de två svägerskorna, men jag häpnade öfver fru Idas tankegång, så olik allt hvad som talades och skrefs i detta ämne, hvilket kunde fresta en att hålla det för ett fel, att naturen ej tillät människan, att hon framkläcktes i skolor liksom kycklingar i nutidens hönserier.

»Ja, du förstår verkligen ej den saken,» afgjorde Vidolfa. »Emellertid har jag, som Ruths närmaste släkting, afgjort med hennes pappa, att hon nu vid terminens början skall blifva helpensionär i X:ska skolan; jag bestrider alla omkostnaderna.»

»Gud hjelpe och beskydde barnet!»

Styfmoderns ångest föreföll mig obefogad; jag förstod ej, att den endast och allenast härflöt från hennes kännedom om Ruths törst efter utmärkelse och begär att lysa.

Flickan skildes från hemmet; mostern flyttade till den stad, hvarest Ruth skulle utbildas till — fröken Vidolfa var ej ense med sig sjelf om annat, än att det måste bli till något stort, som kunde sprida glans öfver hennes, fostermoderns, namn.

Flere år förföto, innan jag återsåg Ruth; det var i mosterns hus. Hon var då bosatt i hufvudstaden, och flickan hade tagit examen med högsta betyg i allt, hvori man då plägade examinera unga flickor, som eftersträfvade högre lärarinneplatser.

Hon var nu blott ett par och tjugu år, och ansigtet skulle ha varit vackert, om det ej haft ett nästan hårdt uttryck. Ryggen var temligen rund och bred med skarp tillsnörd midja; armarne voro påfallande korta, och då hon gick, förde hon dem med händerna som ett par fenor och med den korta halsen något framsträckt. Hon hade en viss likhet med en aborre, som rör sig fram genom ett stim af småfisk. Det intryck, mostern fått af flickans egendomliga hållning, uttalade hon helt triumferande.

»Det är en flicka, som förstår armånga sig upp öfver småfolket!» Och så förtäljde fröken Vidolfa, hur Ruth »varit nära förbi af läsning», ty hon hade, bland annat, ej brytt sig om att dela naturkunskaperna, hvilket var tillåtet, utan hade tagit hela gruppen som ingenting. Men så hade fröken Vidolfa också under den tid, som närmast föregick Ruths examen, stärkt henne med rått kött, ägg och porter, så hon kom igenom med högsta betyg i alla ämnen.

Jag måste vid dessa meddelanden tänka på vetenskapsmän, hvilka tycka sig ha nog med ett enda ämne af naturvetenskapen, och detta tjuguariga människobarn hade tagit — hela gruppen. Kunde hon verkligen ha måktat emottaga och till andlig näring ombilda en så ofantlig kunskapsmassa, som den hon fått betyg på att ega?

Lifvet erbjuder underliga sammanträffanden.

Följande sommar, då jag var af en vän inbjuden att tillbringa några veckor helt nära en då föga känd badort, uppträdde Ruth med sin moster på sistnämnda plats. Det förvånade mig af två skäl, ty Ruth såg nu frisk och blomstrande ut, och mostern var kry; för det andra kunde man ej här påräkna ett sådant badlif, hvilket möjligen kunnat tilltala en ung dam, som vill roa sig.

De kommo tidigt, nästan med de allra första badgästerna, så de nödgades söka en smula sällskap utom badortens område, och så tilltalade hon mig och erinrade mig om vår tidigare bekantskap. Hon var ensam ute denna dag, bar ett häfte af Plato, svensk öfversättning, i handen, talade i en öfverlägsen ton till min väninna och frågade henne, om ej den berömda skalden Z. skulle bo i villan, som låg intill hennes hem. Ingen af oss visste, att han ämnade sig hit till denna vrå, men nu fingo vi höra, att en liten krets manliga storheter skulle träffas här, och att Ruth fått rekommendationer till ett par af dem samt egentligen var här för att idka umgänge med denna lilla lysande krets.

Qvinnor på jagt för att fånga en man åt sig sjelfva eller en anhörig äro en styggelse att skåda; men qvinnor, som jägta efter att låta store mäns skugga falla öfver deras stig och glömma alla hänsyn för att kunna säga sig vara bekanta med det eller det snillet, äro en lika vedervärdig syn, och det var en sådan vi de två kommande veckorna fingo se, så snart vi kommo i närheten af de platser, der badsällskapet måste sammanträffa.

Utän rast, utan ro sökte den arma, i bokstaflig mening äresjuka flickan tränga sig in bland dessa mer eller mindre ryktbare män, hvilka synbarligen ville vara i fred för främmande element. Vid hvarje litet ord, som höfligheten bjöd dem att rikta till henne, knöt hon snabt något citat ur den eller den närvarande författarens arbeten, men lyckades det henne att komma i samtal med någon af dem, kunde man alltid vara beredd på något obehagligt, ty — Gud vet, hur det kommit sig — men Ruth tycktes anse det som höjden af bildning att af närvarande eller frånvarande författare citera sådant, som enligt hennes mening nedgjorde kristendomen.

Allvarliga naturer — de må tillhöra hvilken riktning som helst — lida af att se sina tankar begagnade i fäfängans tjänst; här hände det flere gånger, att Ruth blef så skarpt avisad, att hvarje människa, som ej kommit in i hexdansen kring sitt eget jag, skulle fått en lexa för lifvet. Men Ruth kunde ej hejdas med ord, fast hon säkert kände den satiriska udden i dem; hon *måste* vid sin hemkomst kunna lysa med dessa herrars bekantskap, derfor var hon kommen dit.

Vid en af badsällskapets utflykter hade ett obehagligt uppträde egt rum emellan Ruth och en nyss anländ konstnär, då Ruth, enligt sin olyckliga vana, angripit religionen. Vid nästa skogsfärd blef hon utesluten af en gammal barsk vetenskapsman, hvilken af Ruth erhållit benämningen »St: Peter».

Med en lidelsefullhet, som kom mostern att frukta för hennes förstånd, sökte hon beveka den gamle; men han förklarade kort och godt, att då äldre personer deltago i ett dylikt nöje, önskade han, att ingen förargelse väcktes. Det var första gången han och hans härvarande vänner gjorde en liten fest för ungdomen, och då var det också deras skyldighet att sörja för, att ett störande element aflägsnades. Hon kunde så mycket mindre inbjudas, som hon ju alltid talade, om hvad som händt

i hennes ungdom, och det var blott de unga, som voro bjudna.

Orsaken till denna stränghet torde dock till en del kunna tillskrivas Ruths intima umgänge med en nyss till badorten anländ ung enka med ett lysande namn och känd för ytterst fria åsigt.

Det var med blandade känslor den församlade ungdomen förnam straffdomen öfver Ruth, fast än det för de fleste var en lättnad att ej hafva henne med. För de mindre skarpsynta tog sig Ruths jagt ut som lust efter äfventyr, då der bland de ryktbare äfven funnos några medelålders män.

Ingenting var dock denna själviska natur mera fjerran än tanken på ömmare förhållanden; ett samtal i fem minuter med t. ex. den sextioårige, svårt döfve X var för henne en triumf, större — fast af samma art — än en koketts eröfring af ett af säsongens elegantaste lejon.

Men få ville tro det, och en afton hade hon, narrad af likheten i namn, gifvit sig af på promenad med ett tveydigt subjekt i den tro, att den trettioårige mannen var en berömd konstnär från utlandet. Hon återkom blek med vredesgnistrande ögon; hon hade upptäckt sitt misstag och — han sitt, då Ruth på hans försök till öm förtrolighet svarat med en örfil.

I hela tre dagar efter det uppträdet höll hon sig instängd, och mostern förtrodde läkaren, att Ruth ej sofvit en blund under dessa trettiosex timmar. Han infördes, mot Ruths vilja, till henne, der hon vankade af och an i sitt rum, ifrigt och häftigt rörande på armbågarna, som om hon simmade mot strömmen. Hon var ej sjuk, icke ens trött af så lång vaka, utan kräpde med vild energi af badläkaren, att sprätten, som föranledt hennes grymma misstag, skulle bortvisas från platsen som qvinnofridstörare.

Läkaren lät i stället henne förstå, att badsällskapet tröttnat vid de störande uppträden, hon sjelf så ofta förorsakade, icke minst vid table d'hôte, der hennes inpass i samtalen alltid voro af den art, att de väckte missstämning hos alla.

Moster Vidolfa var vittne till denna lexa och blef högeligen rädd för de följder, Ruths uppträdande kunde ådraga henne sjelf. Hon grep till enfaldiga förmaningar, hvilka af Ruth besvarades med bitande hån; mostern tvådde sina händer inför den qvinliga delen af det finare badsällskapet och reste. Ruth kastade sig i den lysande enkans armar; de två flyttade tillsammans i denna senares bostad.

Länge hade den sysslolösa badsocieteten undrat öfver, att denna dam dragit sig tillbaka till en så stilla plats och ej der sökte umgänge med någon annan än Ruth. Nu, en vecka efter fröken Vidolfas afresa, kom förklaringen. En utländsk celebritet, som öfvergifvit sin hustru och sina två barn, uppenbarade sig plötsligt på platsen, blef kallt emottagen af »St. Peter» och afreste efter ett par dagar. Samtidigt med honom lemnade enkan och Ruth platsen; det var ingen hemlighet, att denna senare åtagit sig att vara »hedersvakt» hos detta par, som i Paris skulle afvakta den tid, då han kunde ingå ett nytt äktenskap.

Två år derefter sammanträffade jag med fröken Vidolfa på en ångbåtsresa till Stockholm. Till min förundran började hon genast tala om Ruth och hennes uppträdande vid badorten.

»Saken var, att hennes ofantliga kunskaper brusade ur henne som en flod, och det

väckte — oss emellan sagdt — en smula *jealousie de metier* hos somliga. Herrar tycka ej om, att damer täflla med dem der vid lag», sade hon blinkande och med munnen så nära mitt öra, att jag kände en obehaglig fuktighet af hennes andedrägt.

»Ni vet naturligtvis, att Ruth återkommit från utlandet och är bland en mängd sökande till föreståndarinneplatsen i institutet för högre bildning — ja, ni vet ju nog, hvad det egentligen heter. — Ruth hade de högsta betygen, hade rest, känner en mängd framstående personer. — Sjelfve »St. Peter», ni minnes, har gifvit henne sitt förord. Ja, ni vet naturligtvis detta och äfven, att jag alltid trott, att Ruth borde bli uppfostrarinna. — Ni ser sannerligen ut, som om ni ingenting visste!»

Jag visste ingenting om allt detta, men jag trodde det alltför väl, ty det är ju betygen, som i sådana fall fälla utslaget.

* * *

Och karusellen svänger och svänger, nya, yngre ansikten, ynglingar och flickor, hustrur och män, hvirfla omkring i denna krängande böljegång kring sina egna jag. Hvem skall hejda denna hexdans, som tecknar sin bana med vansinne, sjelfmord och samhällsförderliga läror? När skall sjelfviskheten, som nu systematiskt göres till drifkraft för menniskolifvet, aflösas af menniskokärleken, den enda drifkraft, som skapar verklig lycka?

Kanske när Sveriges qvinnor bli så kloka på lifvet, att de med förenade krafter grunda ett uppfostringsväsen, der lösen för lifvet blir: »Framåt, uppåt, hemåt, med Guds nåd och till Guds ära!»

Dömer icke!

Det är en sanning, som — hur beklaglig den än kan vara, eller rättare *just därför* att den med fog kan gifva anledning till beklagan — vi ej böra fördölja för oss sjelfva, att vi qvinnor i regel äro mycket snarare till dom och hårdare i våra omdömen än männen äro. Särskildt gäller detta i våra utlåtanden öfver vårt eget kön, våra egna medsystrar, dem vi dock bäst borde känna och därför ock mest förlåtande borde behandla. Ty det ligger mycken och träffande innebörd i den kända satsen, att man, för att förlåta en medmänniska ett fel, endast rätt behöfver *känna* henne.

På intet vis är det därför min mening att försvara ett lättsinnigt *laissez-allers* system eller någon moralisk slapphet i skiljandet på rätt och orätt, sundt och osundt, berömvärdt och fördömligt. Det är hvarje qvinnas pligt att ställa bestämda och höga anspråk på sin omgifning, men först och sist de högsta på sig sjelf. En rättsinnig qvinna, hvars görande och låtande, hvars hela lif är ett påtagligt uttryck af en ärlig sträfvan att sjelf stå utan vank, eger just häri den största makt att inverka förädlade och höjande på sina närmaste, på alla, med hvilka hon kommer i någon beröring. Men hennes mun behöfver icke uttala de domar, som hennes exempel i lefvande gerning stadfäster, och hennes hjerta får icke känna fariséens skrymtan, hans som sade: »jag tackar dig Gud, att jag är bättre än dessa andra».

Den renaste är den ödmjukaste och snarast förlåtande.

Det kan ock vara sant, att männen ofta

gå till en motsatt ytterlighet i ett kritiklöst medgifvande (det är ett indirekt gillande) af allsköns osed, karaktärslöshet och sedlig slapphet. Men männe icke skulden äfven härtill i mycket är vår? Om vi dömde mildare, tror jag förvisso, att de skulle lära sig döma strängare. Nu är i regel deras benägenhet att äfven i otid urskulda en mer eller mindre medveten protest mot vårt eget system att i otid falla.

Jag hörde för icke länge sedan en man, då i en krets af qvinnor en annan qvinna hårdt förkättrats, yttra: »de andra häckla henne; hon måste vara någonting värd!» Det är bittert att erkänna, det vi med våra hårda tungors förlupenhet drifvit det ända derhän, att männen finna sig hafva anledning till slika konklusioner.

Ack, att denne man i dess ställe funnit skäl att säga: »till och med de klandra henne — hon måtte för visso ha illa felat!»

Annie Berg.

Barn och penningar.

Den farliga seden att låta barn råda öfver penningar utbreder sig allt mer och mer. Från eleverna i skolans högsta klasser har det onda utbredt sig nedåt, så att det numera är mycket vanligt, att till och med små gossar och flickor ha penningar, som de använda utan tillräcklig kontroll från föräldrarnes sida.

Föräldrarna synas ej göra klart för sig, huru de, genom att gifva penningar åt sina barn, utsätta dem för allsköns frestelser. En del föräldrar finner det bekvämare att gifva barnen ett större belopp på en gång framför att gifva dem litet åt gången för förefallande utgifter. Andra finna intet afskräckande i att låta sina barn te sig som små herrar eller damer så tidigt som möjligt och förse dem derför med kassa och börs. Åter andra inse nog, att saken icke är så alldeles i sin ordning, men de vilja nu engång icke låta sina barn stå tillbaka för andras.

En liten del af de penningar, barnen mottaga, användes till nödvändiga utgifter, till anskaffande af små skolrequisita eller tillåtning, men de flesta penningarna förbrukas — i regel utan att föräldrarna få vetskap derom — till snask, leksaker och dylikt, af de äldre eleverna till cigarrer och öl.

På så sätt lära sig barnen att anse penningar som något, det der kommer af sig sjelft och är afsedt att skaffa egaren njutningar af ett eller annat slag. Helsan far just ej bra utaf, att de ungas magar fyllas med öfverflödiga, mer eller mindre skadliga saker, och i skolan medför ett slikt förhållande, att eleverna förlora intresset för sitt arbete och bli uppmarksamma och liknöjda.

Men saken kan ha ännu värre följder. Genom att vara i besittning af penningar väckes begäret efter större ting, större njutningar; och kunna så icke medel skaffas på vanliga vägar, frestas barnet lätt att skaffa sig dem på mindre lofligt sätt. Huru ofta begära icke barn penningar af sina föräldrar under föregifvande af att behöfva ett eller annat, medan de i sjelfva verket använda dem till helt andra ändamål. Huru ofta skaffa de sig ej penningar på ett än tvifvelaktigare sätt?

Naturligtvis drabba dessa beskyllningar icke alla lärjungar. Men faran af smitta, den ständiga frestelsen af att umgås med lättsinniga kamrater är stor, och samvetets motstånd

LEVERIN & C:o
61 Drottninggatan 61
3 tr. upp
få härmed rekommendera sin nya, tidsenliga

FOTOGRAFI-ATELIER

All slags
Fotografering
utföres omsorgsfullt
enligt nutidens fordringar.
Med största högaktning

LEVERIN & C:o

E. J. ANDERSSONS
PIANOLAGER
Försäljning och Uthyrning
Mästersamuelsgatan 26, Stockholm. [41]

Tvättinrättningen
55 Nybrogatan. BILLIGA PRISER. Nybrogatan 55.
Obs! Tvätt utföres äfven af härv. ordentliga tvätterskor, hemtas och hemsändes, då adress uppgifves pr telefon 4390 eller pr post. [37]

40 Drottninggatan 40
Utställning af
Svenska Stickmaskiner

På dessa i Sverige o. utlandet patenterade o. prisbelönda Stickmaskiner kan man efter 2 å 3 veckors öfning tillverka nästan allt hvad af ylle eller bomull behöfves i hemmet.

Se vidare annonsen i Idun den 1 och 8 februari d. å

TILL SALU I ALLA BOKLÅDOR.
Husmödrarnes Metertabell.
Lättfattligaste hjälpreda
för torghandeln och handelsboden
utgifven af *Oscar Jansson.*
Pris 25 öre. [102]
OUMBÄRLIG FÖR HVARJE HUSMODER.

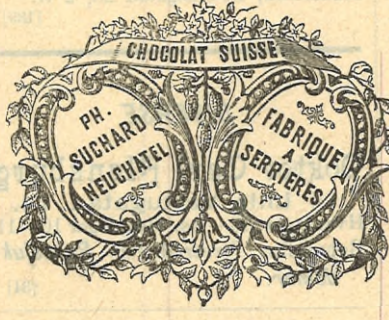
Billiga lektioner lemnas af under-teknad i franska, tyska och engelska språkens så väl talande som skrivande samt åt nybörjare äfven i latin. Referenser i Wallinska skolan.
Jetta Westerlind,
Floragatan 10, 3 tr.
Träffas kl. 1/4-6 e. m.

Försäkrings-Aktiebolaget
Skandia
Stockholm
Hufvudkontor: Fredsgatan 18. [20]

1888
års årgång af
IDUN
fr. o. m. n:r 11 t. o. m. n:r 52
eller mer än tre kvartal
(Obs! I n:r 11 börjar den längre följetongen, hvidan intet af den samma går bort.)
säljes oinb. för 1 kr. 50 öre, med lösa permar för 2 kr. 50 öre samt kan användas som en synnerligen lämplig present
vänner och väninnor emellan.
Efter till Redaktionen af Idun ingången requisition sändes årgången mot efterkräf med tillagdt porto.
1888

Gratis! Gratis!
En hvar som prenumererar å vecko-tidningen »Dalmasen» för ett kvartal (pris å postanstalt endast 55 öre) erhåller med tidningen följande omtyckta saker alldeles gratis: 1) Lilla Helsö-vännen af P. Wikner, 2) Finkels saga af J. O. Ahlin med hans porträtt, 3) Lustiga Frieriäfventyr på dalmål, 4) porträtter af fem de vackraste dalkullor.
— Som dessa gratispremier medfölja till alla prenumeranter under april, maj, juni, behöfver ni ej göra er vidare besvär än att å närmaste postanstalt med 55 öre prenumerera på Dalmasen för 2:a kvartalet.
Försök Masen! [147]

SUCHARD.
17 Guld- och Silfvermedaljer. Suchard's Chocolat.

Erkänd utmärkt qualité.
Samtliga Suchard's Chocolader äro garanterade ren Cacao och socker utan tillsats.
Suchard's Praliner, Gianduja, Capsules, Noisettes, Nougatines och andra dessertchocolader rekommenderas.
Suchard's Cacaopulver,
Cacao Soluble, ett rent lösligt pulver i bleckburkar på 1/2, 1/4 och 1/8 kilo, är drygt, välsmakande och närande. Af Suchard's Cacaopulver får man 100 koppar på 1/2 kilo. [21]

SUCHARD.
HVARJE HUSMODER
bör ovilkorligen skaffa sig ett i denna vecka utkommet särskildt **ungdomsnummer**

af Skandinavisk Modetidning.
Detta nummer, omfattande ej mindre än 20 stora sidor med inemot 100 illustrationer och ett fint koloreradt omslag, framställer i bild och text allt, som hör till barnens och barnkamrarnes utstyrsel. Expedieras till en hvar, som insänder 50 öre i frimärken.
Af Skandinavisk Modetidnings **brudutstyrselnummer,**
utgifvet i januari samt i bild och text meddelande allt, som hör till en ungs utstyrsel, finnas ännu ett par hundra exemplar att tillgå, likaledes mot ett pris af 50 öre.
Priset å Skand. Modet. är eljes 8 kr. pr år, 2 kr. 50 öre pr kvartal.

Alla fördelar framför andra sorter!
Allmänt erkändt bästa
Snörlif "La Gracieuse",
såväl i höga som låga former, finnes endast att erhålla hos
Henrik Labatt,
Kongl. Hofleverantör,
27 Drottninggatan 27
Stockholm.
Obs. Tillsändes, om lifvidden uppgifves i centimeter eller decimaltumm. [71]

Till våren!
De, hvilka i god tid önska sig profver tillsända af de nyaste mönster af
**Kattun, Percal, Satin och Bomulls-
Klädningsstyger,**
torde snarast insända order derå till
K. M. Lundbergs Bosättningsmagasin,
7 Storkyrkobrinken 7,
STOCKHOLM. [87]